

Arrest

nr. 203 663 van 8 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. STOROJENKO, loco advocaat B. SOENEN, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 28 augustus 2015 een asielaanvraag in. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 22 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker wordt door het CGVS gehoord op 3 juni 2016 en op 22 november 2016.

1.2. Op 9 mei 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger en een soennitische Arabier. U woonde samen met uw ouders, uw zus, uw vrouw en zoontje in de wijk al Dora in Bagdad.

In 2007 studeerde u af als ingenieur. In de periode tussen 2008 en 2011 hebt u verschillende keren samengewerkt met het Amerikaanse leger, onder andere in Tikrit en Mosul. In Mosul werd uw appartement in brand gestoken, naar uw vermoeden omdat u voor de Amerikanen werkte. Na uw terugkeer naar Bagdad in 2011 kende u geen problemen meer omwille van deze reden.

In 2012 begon u te werken voor het ministerie van Financiën. U werkte op het lokale kantoor van de belastingen in de wijk al Dora, waar u verantwoordelijk was voor het invoeren van gegevens in het computersysteem.

Op 10 mei 2015 kreeg u op uw werk bezoek van twee leden van de Badr beweging, een sjiiitische militie. Ze eisten van u dat u de gegevens in het systeem zou aanpassen zodat een bedrijf dat onder controle van de Badr militie stond slechts 70 duizend in plaats van 70 miljoen dinar belastingen zou moeten betalen. Toen u protesteerde, werd u in het bijzijn van uw collega's geslagen en bedreigd met een pistool. Met een smoes dat u nog enkele documenten nodig had, kon u tijd kopen. De militieleden zouden de volgende dag terugkomen om te controleren of u het bedrag had aangepast. Nadat de militieleden waren vertrokken, gaf u toch het correcte bedrag van 70 miljoen in het systeem in. U vertrok meteen vanop uw werk en ging naar het politiekantoor van al Dora om een klacht in te dienen. Toen de politieagent hoorde dat de Badr militie betrokken was, zei hij dat hij u niet kon helpen. U belde meteen naar huis en zei uw ouders en zus dat ze moesten onderduiken bij familie in een andere wijk. U waarschuwde tevens uw vrouw en zoon om naar haar familie te vertrekken, die eveneens in de al Dora wijk woonde. Zelf ging u onderduiken in het huis van uw vriend Maher in de wijk Adamiyah. De volgende dag belde u naar een collega in het kantoor van al Dora. U vroeg hem uw overplaatsing naar het centrale kantoor van de belastingen in Bagdad te regelen. Een tweetal weken later begon u daar te werken. U huurde ook een appartement in Adamiyah.

Op 15 juli 2015 stond u te praten bij het huis van uw vriend [R.] in Adamiyah. U werd beschoten vanuit een voertuig. U herkende de twee leden van de Badr militie. U kon te voet ontkomen. Korte tijd later werd u opgebeld door de militieleden, die de telefoon van [R.] gebruikten. Ze zeiden dat ze uw vriend ontvoerd hadden en dat u zich bij hen diende aan te bieden. U sloot het gesprek meteen af. De volgende dagen verbleef u in het huis van uw vriend Maher in Adamiyah. U ging nog eenmaal naar het huis van [R.] om foto's te nemen van de kogelinslagen op het gebouw.

Op 30 juli 2015 reisde u met het vliegtuig van Bagdad naar Istanbul. Vanuit Turkije reisde u via Griekenland en de Balkan naar Europa. U kwam aan in België op 27 augustus 2015 en vroeg de volgende dag asiel aan.

In 2016 vernam u van een vriend dat er slogans op de muur van uw huis in Dora werden geschreven. Uw ouders verblijven nog steeds bij uw oom in Adamiyah.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw woonstkaart, uw kieskaart, uw rantsoenkaart, uw huwelijksakte, een woonstbewijs van Al Adamiyah, de punten van uw toelatingsexamen voor de ingenieursstudie, een universitair diploma van uw opleiding als ingenieur, een syndicaatskaart, een contract voor de Amerikaanse militaire eenheid van Camp Speicher, een werkbadge van uw werk bij het Amerikaanse leger, twee certificaten van appreciatie, uitgereikt door het Amerikaanse leger, een werkbadge van uw werk in Basra Sharikat Abdelhawaiz Jobouri, een bewijs van uw proeftijd bij het ministerie van Financiën, twee contracten van het ministerie van Financiën, een loonstrook, een bewijs van het ministerie van Financiën met betrekking tot uw aanwerving, een attest van uw tewerkstelling bij het ministerie van Financiën, een document met betrekking tot uw overplaatsing van de ingenieursafdeling naar de belastingenafdeling, een overplaatsing van het kantoor in Dora naar de hoofdzetel, een badge van het ministerie van Financiën, uw ontslagbrief, drie foto's van het huis waarvoor u werd beschoten, twee foto's van slogans die op uw huis in Dora werden geschilderd, vijf documenten in verband met de opleiding(en) Frans die u in België genoot, verschillende artikels in verband met de algemene situatie in Bagdad en drie documenten in verband met uw medische situatie.

B. Motivering

U vreest dat u in Bagdad zult worden vermoord door leden van de Badr militie omdat u zou hebben geweigerd om als medewerker van de belastingen mee te werken aan fraude ten voordele van deze militie.

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw relaas.

Vooreerst kunt u de aanleiding van uw problemen, nl. het feit dat twee leden van de Badr militie u op 10 mei 2015 in de lokalen van het kantoor van de belastingen onder druk zouden hebben gezet om fraude te plegen, niet aannemelijk maken.

Het lijkt immers weinig geloofwaardig dat de leden van de Badr militie – die volgens uw eigen verklaringen overal aanwezig zijn, zowel in de overheid als in het leger (CGVS I p. 18) – juist u zouden viseren en te werk zouden gaan op een manier zoals door u wordt beschreven, indien zij werkelijk van plan waren voor zulke bedragen te frauderen met hun belastingen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat zij eerder onprofessioneel te werk gingen bij het willen uitvoeren van deze fraude. Zo dient er opgemerkt te worden dat zij niet in hun opzet zijn geslaagd, gezien u er, ondanks hun bedreiging, toch in slaagde de correcte gegevens in te voeren. Tevens verklaarde u dat, zelfs indien er gefraudeerd werd, deze fraude wellicht ontdekt zou worden (CGVS II p. 9). Het ministerie van Financiën hield immers financiële gegevens bij en voerde regelmatig controles uit. Bij ontdekkingen van fraude, zouden er consequenties volgen, zoals het invorderen van de betaling of een gerechtelijke procedure (CGVS I p. 14). Het is echter weinig geloofwaardig dat de Badr militie u een soenniet van wiens loyaliteit zij niet verzekerd zijn en dat zij dit daarenboven op zo een opzichtige manier zouden doen, terwijl deze fraude toch zou uitkomen en de strijd al bij voorbaat verloren was. Een meer doeltreffende en discrete manier zou immers zijn om het departement dat deze controles uitvoert te benaderen of om hun eigen connecties binnen de overheid aan te spreken. Geconfronteerd met deze vaststelling verklaarde u dat u zelf niet goed wist waarom zij juist naar u kwamen. U verklaarde dat u de laatste persoon was die het belastingbedrag intypte en dat zij misschien geen andere instantie vonden die het kon doen. U zei dat u slechts een gewone werknemer was die gemakkelijk 'af te maken is' (CGVS II p. 9). Deze verklaringen zijn echter louter gebaseerd op vermoedens, en nemen niet weg dat het logischer zou zijn dat deze militie fraude zou willen plegen via hun connecties bij de overheid. U kan dan ook niet aannemelijk maken waarom de Badr militie u zou viseren. Het feit dat u verklaart dat de Badr militie u zou hebben bedreigd om op zulke opzichtige en publieke manier fraude te kunnen plegen, terwijl zij dit op meer discrete manier, met meer succes op slagen via hun connecties bij de overheid zouden kunnen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder verklaarde u dat u niemand van uw oversten op de werkvloer inlichtte van de eisen en de bedreigingen die de Badr militie aan u hadden gesteld (CGVS I p. 13, CGVS II p. 8). U zou direct nadat de militieleden waren vertrokken, het correcte bedrag in de databank hebben ingegeven. U zou vervolgens uw werk hebben verlaten en een klacht zijn gaan neerleggen bij het politiebureau in al Dora (CGVS I p.13). U verklaarde hieromtrent dat u uw directe overste niet op de hoogte had gebracht gezien hij vroeger lid was van Badr en momenteel werkte voor al Majlis al Ahd (CGVS II p. 8). Bovendien vermoedde u dat hij tot de sjiiitische strekking behoorde waardoor hij u zeker niet zou kunnen beschermen (CGVS I p. 13). Deze verklaring gaat echter niet op, gezien u tijdens uw tweede interview beweerde dat de baas van uw afdeling, net als u, een soenniet was (CGVS II p. 7) en u dus hem had kunnen aanspreken. Zelfs indien uw overste u geen bescherming zou kunnen bieden, is het opmerkelijk dat u geen van uw meerderen op de hoogte heeft gebracht van deze gebeurtenissen. U was immers wel zo plichtsbewust om – ondanks een doodsb bedreiging van de al Badr militie (CGVS II p. 6) – de correcte gegevens met betrekking tot hun belastingen door te geven. Het lijkt dan ook weinig aannemelijk dat u niemand van uw overste in zou lichten over het feit dat de Badr militie fraude had proberen te plegen. Bovendien zou het moeilijk zijn wat er gebeurd was op uw werk te verzwijgen, gezien de Badr militie u bedreigd had in het bijzijn van uw vier collega's (CGVS II p. 5). Het feit dat u verzweege voor uw overste wat er gebeurd was met de Badr militie, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder verklaarde u dat er militieleden bij u langs kwamen en u vroegen om het belastingbedrag dat zij moesten betalen te verlagen. U zou hiervoor één dag de tijd krijgen. Zij zouden de volgende dag naar uw werk terugkomen om te controleren of u dit werk had uitgevoerd (CGVS II p. 7). U kan echter niet zeggen of deze de mannen de volgende dag nog naar uw werkplaats zouden zijn terug gekeerd of niet (CGVS II p. 10). Dit is zeer opmerkelijk. U had immers nog contact met één van uw collega's in al Dora die tevens uw overplaatsing regelde (CGVS I p. 15). U had dus wel degelijk de kans om via hem naar deze militieleden te informeren. U verklaarde hieromtrent dat u het contact met iedereen van uw vorige bureau afsloot uit angst dat ze u zouden ontdekken, op de dag dat besloten werd dat u in het nieuwe

kantoor zou beginnen (CGVS II p. 10). Deze uitleg volstaat niet. Indien u zich bij uw collega geïnformeerd zou hebben, zou u immers kunnen weten of de militieleden al dan niet waren langsgekomen om te controleren of u hun eisen had uitgevoerd, zou u tevens naar hun reactie hebben kunnen peilen en zo dus ook kunnen inschatten welke risico's op vervolging u zou lopen en welke voorzorgsmaatregelen u zou moeten nemen om uzelf te beschermen. Het feit dat u nagelaten heeft te informeren of de milities daadwerkelijk zijn terug gekeerd om te controleren of u aan hun eisen had voldaan, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ten tweede legde u ook ongeloofwaardige verklaringen af over het meest ernstige vervolgingsfeit dat u zou hebben meegemaakt, nl. de beschieting op 15 juli 2015 waarbij een vriend van u zou zijn ontvoerd.

Zo legde u vage en inconsistente verklaringen af met betrekking tot de beschieting en de ontvoering van uw vriend [R.]. U verklaarde tijdens uw eerste interview op het CGVS dat uw vriend [R.] gewond raakte door een kogel (CGVS I p. 16). Tijdens uw interview op DVZ verklaarde u bovendien dat u door een militielid zou zijn opgebeld geweest met de telefoon van uw vriend. In dit gesprek werd u verteld dat [R.] geraakt en opgepakt werd (CGVS vragenlijst 3.5). Wanneer u echter tijdens uw tweede gehoor op het CGVS gevraagd werd of uw vriend tijdens dit incident geraakt werd, verklaarde u dat u dat niet meer wist, gezien u op dat moment zelf aan het vluchten was. U veronderstelde dat [R.] misschien geraakt was, op basis van het feit dat ze zijn telefoon gebruikten. U was echter niet zeker of het militielid dat u opbelde iets over de gezondheidstoestand van uw vriend had verteld (CGVS II p. 13). Geconfronteerd met de verklaringen uit uw eerdere gehoren, verklaarde u nogmaals dat u niet meer zeker was of het telefoongesprek met het militielid ging over de ontvoering of de verwonding van uw vriend, en dat u door de angst niet helemaal gefocust was tijdens dit gesprek (CGVS II p. 13). Deze uitleg volstaat niet. Gezien u zowel tijdens uw gehoor op DVZ als tijdens uw gehoor op het CGVS aangaf dat [R.] werd beschoten, is het dan ook zeer opmerkelijk dat u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS niet verder komt dan louter veronderstellingen. Bovendien vormt het incident met [R.] het meest ernstige vervolgingsfeit dat u heeft meegemaakt in Irak. Er kan dan ook aangenomen worden dat deze gebeurtenis enige indruk op u zou hebben achtergelaten en dat u zich bijgevolg klaar en helder zou moeten kunnen herinneren wat er zich op dat moment heeft afgespeeld en u hier bijgevolg dan ook consistente verklaringen over zou kunnen afleggen. Het feit dat u zulke inconsistente verklaringen aflegt omtrent een kernelement in uw relaas doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit feit.

Verder lijkt uw gedrag na de beschieting van uw vriend [R.] niet in overeenstemming te zijn met de door u aangehaalde vrees. U verklaarde dat u onmiddellijk nadat jullie beschoten werden naar uw vriend Maher vluchtte, waar u bleef tot en met uw vertrek uit Irak (CGVS II p. 15). In die periode was u erg bang, en durfde u niet meer buiten te komen, gezien uw vervolgers hadden ontdekt dat u in Adamiyah woonden en u door hen gezocht werd (CGVS II p. 12). Echter legt u wel foto's voor van de plaats waar u beschoten werd en waarop kogelinslagen in de muur van dit gebouw te zien zijn. U verklaart omtrent deze foto's dat u die zelf genomen had om dit incident te documenteren. U zou deze foto's hebben genomen ongeveer twee dagen na het incident (CGVS II p. 12). Dit is echter zeer opmerkelijk. Gezien u zelf beweerde in de periode na het incident heel bang te zijn en niet meer buiten te durven (CGVS II p. 12), lijkt het dan ook weinig waarschijnlijk dat u zelf de plaats van het misdrijf zou opzoeken om hier foto's te maken. U had immers net zo goed de hulp van de vriend bij wie u verbleef kunnen vragen. De vaststelling dat u – ondanks het feit dat u gezocht werd door de sjiiitische milities die wisten in welke buurt u zich verschool – toch nog op eigen houtje buiten ging voor een taak die u even goed aan iemand anders had kunnen toevertrouwen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder verklaarde u dat u niet wist wat er met uw vriend [R.] gebeurd zou zijn na zijn ontvoering. Nadat u het telefoongesprek met één van de leden van de Badr militie had beëindigd, zou u geen nieuws meer over [R.] hebben gehoord. U zou evenmin geprobeerd hebben naar [R.] te informeren (CGVS I p. 16). Nochtans had u hier wel de mogelijkheid toe. Zo woonde zijn familie in dezelfde straat als uw vriend Maher, waarbij u op dat moment verbleef (CGVS II p. 10-11). U verklaarde echter dat u niet bij hen durfde langs te gaan, gezien u bang was door hen beschuldigd te worden van wat er met [R.] gebeurd was. Verder bleek echter uit uw verklaringen dat [R.] een eigen winkel had (CGVS I p. 16). Het zou dan ook niet te veel moeite kosten om – al dan niet via kennissen of familie in de wijk – te onderzoeken of [R.] winkel al dan niet open was en om eventueel in de winkel zelf naar [R.] te informeren. Gezien u beweerde dat [R.] uw vriend was, en hij bovendien werd opgepakt omwille van uw problemen, lijkt het weinig waarschijnlijk dat u niet opgevolgd zou hebben wat er met hem gebeurd is nadat hij werd ontvoerd. Het feit dat u beweert niet te weten wat er met [R.] gebeurde nadat hij omwille van u werd ontvoerd, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

In verband met de problemen die u vóór 2012 zou hebben gekend omdat u voor de Amerikanen zou hebben gewerkt, dient opgemerkt te worden dat deze problemen niet meer actueel zijn. U verklaart immers zelf dat u na uw vlucht van Mosul naar Bagdad geen problemen meer hebt gekend omwille van uw werk voor de Amerikanen (CGVS I p. 9). Bovendien geeft u zelf aan dat deze problemen niet de reden van uw vlucht vormden (CGVS II p. 5).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe te concluderen dat u in Irak actueel daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren.

De door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw woonstkaart, uw kieskaart, uw rantsoenkaart, uw huwelijksakte en het woonstbewijs van Al Adamiyah bevatten louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist. De punten van uw toelatingsexamen ingenieur, het universitair diploma van uw opleiding als ingenieur en uw syndicaatskaart tonen aan dat niet enkel een opleiding voor ingenieur genoot, maar tevens als ingenieur werkzaam was. Verder legde u nog verschillende documenten voor die uw werk voor het Amerikaanse leger aantonen, nl.: een contract voor de Amerikaanse militaire eenheid van Camp Speicher, een werkbadge van uw werk bij de Amerikaanse eenheid, twee certificaten van appreciatie, uitgereikt door het Amerikaanse leger en een werkbadge van uw werk in Basra Sharikat Abdelhawaiz Jobouri. Deze documenten kunnen echter niet aantonen dat u omwille van dit werk problemen hebt gekend. Uit uw verklaringen blijkt tevens dat u na 2011 geen problemen meer hebt gekend omwille van uw werk voor het Amerikaanse leger. Bijgevolg kunnen deze documenten dan ook niet aantonen dat u bij terugkeer naar Irak omwille van dit werk actuele vrees zou dienen te koesteren. Verder legde u nog verschillende documenten voor in verband met uw werk bij het ministerie van Financiën, namelijk; een bewijs van uw proeftijd bij het ministerie van Financiën, twee contracten, een loonstrook, een bewijs van met betrekking tot uw aanwerving, een attest van uw tewerkstelling, een document met betrekking tot uw overplaatsing van de ingenieursafdeling naar de belastingenafdeling, een overplaatsing van het kantoor in al Dora naar de hoofdzetel, een badge en uw ontslagbrief. Deze documenten tonen slechts aan dat u als ambtenaar voor het ministerie van Financiën heeft gewerkt, maar leveren geen informatie over het feit dat u omwille van uw werk bedreigd zou zijn geweest. Bovendien is het opmerkelijk dat u van al deze documenten het originele exemplaar kan voorleggen, buiten van de twee documenten die werden opgesteld naar aanleiding van uw bedreiging – namelijk uw overplaatsingsbewijs en uw ontslagbrief. Hier kan u slechts een kopie van voorleggen, wat de bewijswaarde van deze stukken relativeert. Verder legde u drie foto's voor waarvan u stelt dat ze de kogelinslagen weergeven op de plaats waar u en uw vriend [R.] beschoten werden. Uit deze foto's kan echter niet worden afgeleid dat de kogelinslagen die erop te zien zijn, het gevolg zijn van een schietincident, zoals door u werd beschreven. Deze kogelinslagen kunnen immers eender waar, eender wanneer en eender door wie zijn aangericht. Deze foto's hebben dan ook geen enkele bewijswaarde met betrekking tot het aantonen van uw vrees voor vervolging door de Badr militie. Omtrent twee foto's stelt u dat ze aantonen dat er slogans op uw huis in al Dora werden geschreven, met de boodschap 'Wordt gezocht, [M.]' (CGVS II p. 2). Aan dergelijke foto's kan evenmin enige bewijswaarde worden toegekend, daar bezwaarlijk kan afgeleid worden dat dit uw huis betreft. Bovendien bieden deze foto's geen garantie over de authenticiteit van wat werd afgebeeld door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden. De vijf documenten in verband met de opleiding(en) Frans die u in België genoot zijn niet relevant voor de beoordeling van uw asielaanvraag, gezien zij niets verder niets vertellen over uw actuele vrees bij terugkeer naar Irak. Verder legde u nog enkele documenten voor betreffende uw medische situatie, waaronder één medisch attest waarin wordt vermeld dat u zou lijden aan een posttraumatisch stress syndroom omwille van uw traumatische ervaringen in Irak. U haalde tijdens uw interview zelf aan dat mogelijke verschillen tussen uw verklaringen zouden kunnen liggen aan het feit dat u ziek bent en een medische behandeling en medicijnen krijgt (CGVS II p. 14). In verband met deze verklaringen en dit attest dienen echter een paar dingen opgemerkt te worden. Zo blijkt uit dit attest niet o.b.v. van welk objectief onderzoek men tot deze conclusies komt. Verder wordt er nergens melding gemaakt van een aantasting van uw geheugen en uw cognitieve vermogens waardoor u zich in de onmogelijkheid zou bevinden om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen. Verder legde u nog verschillende artikels voor in verband met de algemene situatie in Bagdad. In verband met de veiligheidssituatie in Bagdad kan echter verwezen worden naar volgende paragrafen waarin beschreven wordt waarom Bagdad in het kader van de subsidiaire bescherming punt 15.c als veilig wordt beschouwd. Er dient dan ook te worden besloten dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus noch voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een

situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en

militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin

vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift, stukken en aanvullende nota's

2.1.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Aangaande de vluchtelingenstatus licht verzoeker toe als volgt:

"4.1.1. Aangaand de militieleden

Het Commissariaat-generaal zegt het volgende over de zogenaamde inconsistente verklaringen van verzoeker.

(...)

Het is haast onbegrijpelijk dat het Commissariaat-generaal tot zo een besluit komt. De motivering van het Commissariaat-generaal is integraal gestoeld op veronderstellingen zonder het tegendeel te bewijzen of te verklaren.

De Commissaris-generaal meent niet te begrijpen dat het verzoeker is die wordt geviseerd door de militieleden, aangezien er meer efficiënte wijze zijn om hetzelfde resultaat te verkrijgen. De commissaris-generaal stelt dat de militieleden wel via hun connecties een belastingverlaging zouden kunnen bekomen.

Waar haalt het Commissariaat-generaal zulke informatie?

Over welke connecties heeft de Commissariaat-generaal?

Verzoeker heeft reeds verklaard dat hij de bevestiging invoerde in het systeem. Het is dus niet onredelijk te stellen dat zijn functie erg nuttig is.

Het Commissariaat-generaal verwijst naar een discretere manier, zonder een concrete motivering.

Het is niet ondenkbaar dat de militieleden misschien de gemakkelijkste weg zouden verkiezen en verzoeker onder druk zouden stellen, wetende dat hij geen bescherming kan genieten in zijn wijk.

Het Commissariaat-generaal besluit dat de verklaringen van verzoeker gebaseerd zijn op louter vermoedens, echter zelf een weigeringsbeslissing neemt dat louter gebaseerd is op vermoedens.

In casu heeft de Commissaris-generaal niet voldaan aan haar onderzoeksplicht.

Verzoeker volhardt dat het hier niet gaat om een onaannemelijke verklaring.

4.1.2. Aangaande de houding van verzoeker ten aanzien van zijn overste

Het Commissariaat-generaal meent een tegenstrijdigheid te hebben vastgesteld aangaande de oversten van verzoeker.

(...)

Verzoeker kan alleen maar vaststellen dat hier een misverstand betreft. Verzoeker betwist heel expliciet gezegd te hebben dat zijn overste H.M.M. een soenniet is.

Het valt wel op dat verzoeker tijdens het tweede verhoor over verschillende overste heeft. Het De baas van de afdelting was een SUN of SHE?

SUN.

p.7/15 tweede verhoor Waarom niet?

Neen, Ik dacht niet dat hij mij zou kunnen helpen. Ik had ook gehoord dat hij in het verleden lid was van Badr. Nu werkte hij voor al Majlis al Ahd. Ik wachtte op hun vertrek uit het bureau om gewoon te vertrekken.

p.8/15 tweede verhoor

Wat is de naam van uw directe overste? H.M.M.

Hoe lang hij al uw overste? 1 jaar ongeveer.

H.M.M. is hij ooit lid geweest van Badi? Ja, ik heb dat gehoord, ik heb gehoord dat hij bij Badr was, en hij heeft het daar verlaten, hij is nu bij Majlis al Ahla.

p 13/19 eerste verhoor

4.1.3. Aangaande de tegenstrijdigheden van het schietincident

Verzoeker zou hier twee verschillende verklaringen hebben afgelegd omtrent de verwoningen van de vriend van verzoeker R.

(...)

Verzoeker was zich ervan bewust dat hij op een dag bewijzen zou nodig hebben aangaande de beschieting. Hoewel het niet verstandig was, besloot verzoeker zelf de bewijzen te verzamelen. Het spreekt voor zich dat er geen documentatie is over de beschieting en enkel visuele bewijzen het incident kon vaststellen.

Verzoeker heeft inderdaad niet geïnformeerd naar de situatie van zijn vriend [R.] om verschillende redenen. Ten eerste wou verzoeker niet gerelateerd worden aan het incident. Er kan maar weinig goeds voortvloeien uit zijn betrokkenheid. Ook is het niet verstandig om vragen te stellen, aangezien verzoeker onder de radar wou blijven en vluchten.

In tegenstelling tot hetgeen de Commissaris-generaal beweert, is het juist erg aannemelijk dat verzoeker geen informatie vroeg over zijn vriend. De prioriteiten van verzoeker was om te vluchten en zijn familie in veiligheid te brengen. Het is ook geen geheim wat de sjiitische militieleden doen met ontvoerde gewonde soennieten."

Inzake de subsidiaire bescherming, betwist verzoeker de beoordeling door de commissaris-generaal van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing en niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier en de meest recente

informatie, tot zijn conclusie is gekomen. Verzoeker benadrukt dat UNHCR de conflictsituatie in Irak sedert juli 2014 als een intern gewapend conflict heeft gekwalificeerd en dat dit standpunt nog steeds van kracht is. De commissaris-generaal betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. De commissaris-generaal erkent in zijn beslissing dat het geweld in de provincie Bagdad hoofdzakelijk de vorm aanneemt van terreuraanslagen door IS enerzijds, en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De commissaris-generaal stelt voorts dat de kleinschalige aanslagen de meeste burgerslachtoffers maken, en dat in april en mei 2016 het aantal zware aanslagen in Bagdad weer toenam. Bovendien erkent de commissaris-generaal dat het offensief dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, in Bagdad tot de mobilisatie van sjiiitische milities heeft geleid, dat deze voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden, en dat vooral soennitische burgers een groter risico zouden lopen hiervan het slachtoffer te worden. Toch meent de commissaris-generaal onterecht dat verzoeker geen nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus.

De commissaris-generaal erkent de talloze mishandelingen, ontvoeringen en moorden door sjiiitische milities ten aanzien van soennieten. De commissaris-generaal beschouwt deze echter als doelgericht geweld, en houdt er aldus geen rekening mee bij de beoordeling van de mate van willekeurig geweld. Dit is naar mening van verzoeker een foute redenering, waarbij de commissaris-generaal onredelijk te werk gaat. Hij licht toe: *“Ofwel dient het Commissariaat-generaal enerzijds te erkennen dat het geweld door de sjiiitische milities ten aanzien van soennieten minstens gedeeltelijk willekeurig van aard is, en daardoor in rekening dient te worden gebracht bij de beoordeling van de mate van willekeurig geweld met het oog op de subsidiaire beschermingsstatus.*

Het staat immers vast dat de sjiiitische milities de soennieten als geheel viseren, en daarbij geen verder onderscheid maken. De verzoeker kan hiervan het slachtoffer worden, alsook zijn soennitische familieleden of burens.

Indien het Commissariaat-generaal anderzijds het vaststaande geweld door de sjiiitische milities als louter doelgericht beschouwt, dient het Commissariaat-generaal ten aanzien van de verzoeker te motiveren waarom dit doelgericht geweld ten aanzien van de soennitische bevolking van Bagdad niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Het Commissariaat-generaal betwist immers niet dat de verzoeker een soennitische moslim is, en het behoeft geen betoog dat de doelgerichte mishandelingen, ontvoeringen en moorden vervolgingsdaden uitmaken in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Door het geweld uitgaande van de sjiiitische milities ten aanzien van soennieten te erkennen en dit uitdrukkelijk te kwalificeren als doelgericht, doch dit geweld niet in aanmerking te nemen bij de beoordeling van de vluchtelingstatus in hoofde van de verzoeker zoals bedoeld in art. 48/3 van de Vreemdelingenwet, gaat het Commissariaat-generaal onzorgvuldig te werk en schendt zij het voornoemde art. 48/3 en de motiveringsverplichting.

In de voorliggende beslissing houdt het Commissariaat-generaal op geen enkele wijze rekening met het vaststaande geweld van de sjiiitische milities jegens de soennieten.”

Waar in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat Bagdad een functionerende grootstad is en dat het openbare leven er niet is stilgevallen, werpt verzoeker op dat de afwezigheid van een openbaar leven geen vereiste is om te kunnen spreken van een *“ernstige bedreiging van het leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld”* conform artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit is een bijkomende voorwaarde die de commissaris-generaal toevoegt aan de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bovendien dient vastgesteld dat het dagelijks publieke leven nooit is gestopt, zelfs niet in de meest gewelddadige periode van 2006 en 2007.

Dit argument raakt naar mening van verzoeker bijgevolg kant noch wal om te motiveren dat er geen nood is aan de subsidiaire bescherming. Verzoeker wijst er te dezen nog op dat de commissaris-generaal in 2014 en begin 2015 het algemeen beleid voerde waarbij personen afkomstig uit Bagdad die asiel aanvroegen wel in aanmerking kwamen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Toen vormde de verderzetting van het dagelijks leven geen enkel bezwaar voor het toekennen van de subsidiaire bescherming. De bocht van 180 graden in het beleid van de commissaris-generaal en de volledige willekeur die hieraan te pas lijkt te komen, is evident kennelijk strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, aldus nog verzoeker, die zich voorts nog de vraag stelt waarom de commissaris-generaal de gevolgtrekking maakt dat er geen nood is aan subsidiaire bescherming omdat intern ontheemden hun eigen oorlogsgebied ontvluchten en in Bagdad terecht komen. Immers blijkt juist dat ook de toestroom aan intern ontheemden voor bijkomende problemen zorgt en hieruit kan volgens verzoeker onmogelijk worden afgeleid dat er geen nood zou zijn aan subsidiaire bescherming.

Tot slot wijst verzoeker naar de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift waaruit de zeer precare veiligheidssituatie in Bagdad moet blijken, citeert hij uit het ambtsbericht *“Veiligheidssituatie in Irak”* van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken en verwijst hij naar publicaties in de media die aantonen dat in Bagdad recent een golf van zware aanslagen plaatsvindt, alsook naar cijfermateriaal van Iraq Body Count. Hij wijst er voorts op dat volgens de recente gegevens van de Britse organisatie *“Action on Armed Violence”* (AOAV) Irak het meest gevaarlijke land ter wereld blijkt. In het meest gevaarlijke land ter wereld is bovendien de hoofdstad Bagdad de meest gevaarlijke stad ter wereld, aldus het *“Verisk Maplecroft’s New Global Alerts Dashboard”* (GAD), een online portaalsite die wereldwijd alle gerapporteerde terroristische incidenten analyseert. Dat de veiligheidssituatie in Bagdad fluctueert en het er actueel nog zeer gevaarlijk is, blijkt bovendien uit het feit dat op 30 april 2016 de noodtoestand werd afgekondigd voor Bagdad door de Iraakse autoriteiten, aldus verzoeker, die betoogt dat het duidelijk mag zijn dat Bagdad in elk geval een plaats is waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Verzoeker besluit uit het geheel van wat voorafgaat dat er in Bagdad sprake is van willekeurig geweld en dat hij bij terugkeer het gevaar loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een selectie van krantenartikelen over aanslagen in Bagdad sinds februari 2016 toe.

2.1.2. Op 5 maart 2018 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarbij een geactualiseerde COI Focus: *“Irak. Veiligheidssituatie in Bagdad”* van 25 september 2017 wordt gevoegd.

2.1.3. Op 8 maart 2018 maakt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over, die evenwel onvolledig is.

2.1.4. Ter terechtzitting legt de raadsman van verzoeker opnieuw dezelfde aanvullende nota neer, ditmaal in een volledige versie. Hij maakt daarbij melding van het overlijden van zijn vriend en legt een overlijdensakte van 17 juli 2015 voor. Verder meldt verzoeker dat zijn vader klacht heeft neergelegd bij de politie nadat de muur van zijn woning werd beklad en hij legt daartoe een stuk van 10 januari 2017 voor. Hij voegt ook een stuk toe van 10 mei 2015 ter staving van zijn eerdere verklaring bij het CGVS dat hij klacht neerlegde bij de politie nadat hij werd bedreigd door leden van de Badr-beweging. Verzoeker legt ook nog aanbevelingsbrieven en een arbeidscontract van onbepaalde duur voor. Hij legt ook nog een medisch attest van 3 januari 2017 voor. Ten slotte voegt verzoeker nog een heel aantal artikelen toe met betrekking tot de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en in Bagdad specifiek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

2.3. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.3.1. De kern van verzoekers asielrelaas kan als volgt worden samengevat: verzoeker werkte als ambtenaar van het ministerie van Financiën op het lokale belastingkantoor in de wijk al Dora, waar hij verantwoordelijk was voor het invoeren van gegevens in het computersysteem. Op 10 mei 2015 krijgt verzoeker in het kantoor bezoek van twee leden van de Badr-beweging, een sjiiitische militie. Zij eisten

dat verzoeker de gegevens in het systeem zo zou aanpassen dat een bedrijf, onder controle van de Badr-militie, slechts zeventigduizend in plaats van zeventig miljoen dinar aan belasting moest betalen. Verzoeker kon met een smoes tijd kopen. De militieleden zouden de volgende dag terug komen om te controleren of verzoeker het bedrag had aangepast. Verzoeker voerde toch het correcte bedrag in het systeem in, vertrok meteen van zijn werk en legde klacht neer bij de politie maar die stelde hem niet te kunnen helpen. Verzoeker en zijn familie doken onder. 's Anderendaags vroeg verzoeker een overplaatsing naar het centrale kantoor in Bagdad. Op 15 juli 2015 stond hij te praten bij het huis van zijn vriend R. Ze werden beschoten vanuit een auto waarbij verzoeker de twee leden van de Badr-militie herkende. Verzoeker kon ontkomen maar werd opgebeld door de militieleden met behulp van de telefoon van zijn vriend R. Deze militieleden stelden dat zij zijn vriend ontvoerd hadden en dat hij zich bij hen moest melden. Verzoeker dook onder bij een vriend en nam foto's van de kogelinslagen in het huis van R. Op 30 juli 2015 vertrok hij uit Bagdad. Hij vreest in Bagdad te zullen worden vermoord door leden van de Badr-militie omdat hij zou hebben geweigerd als belastingambtenaar mee te werken aan fraude ten voordele van deze militie.

2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker een aantal documenten heeft voorgelegd om zijn asielrelaas te staven (CGVS, stuk 16, map met 'documenten').

De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat een deel van de voorgelegde documenten – met name verzoekers identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, woonstkaart, kieskaart, rantsoenkaart, huwelijksakte en het woonstbewijs van Al Adamiyah – louter persoonsgegevens bevatten die niet worden betwist.

Verzoeker legde ook nog documenten voor, zoals de punten van zijn toelatingsexamen voor ingenieur, het universitair diploma van zijn opleiding als ingenieur en zijn syndicaatskaart, die aantonen dat hij een opleiding als ingenieur volgde en als ingenieur werkzaam was, hetgeen evenmin wordt betwist.

Wat betreft de verschillende documenten voor die verzoekers werk voor het Amerikaanse leger aantonen, kan worden vastgesteld dat deze documenten niet aantonen dat verzoeker omwille van dit werk problemen heeft gekend. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij na 2011 geen problemen meer heeft gekend omwille van zijn werk voor het Amerikaanse leger (gehoorverslag CGVS I, 3 juni 2016, p. 9 en gehoorverslag CGVS II, 22 november 2016, p. 4). De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat deze documenten niet aantonen dat verzoeker bij terugkeer naar Irak omwille van dit werk een actuele vrees zou dienen te koesteren, hetgeen door verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift niet wordt betwist.

Wat betreft de verschillende documenten die verzoeker voorlegde met betrekking tot zijn werk bij het ministerie van Financiën (een bewijs van zijn proeftijd bij het ministerie van Financiën, twee contracten, een loonstrook, een bewijs van met betrekking tot zijn aanwerving, een attest van zijn tewerkstelling, een document met betrekking tot zijn overplaatsing van de ingenieursafdeling naar de belastingenafdeling, een overplaatsing van het kantoor in al Dora naar de hoofdzetel, een badge en zijn ontslagbrief), stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal vast dat deze documenten enkel aantonen dat verzoeker als ambtenaar voor het ministerie van Financiën heeft gewerkt, maar geen informatie leveren over de voorgehouden bedreiging omwille van zijn weigering om mee te werken aan fraude en evenmin daarvan een bewijs zijn.

Daarnaast merkt de Raad, op basis van het administratief dossier, op dat verzoeker van alle documenten het originele exemplaar kon voorleggen, buiten de twee documenten die te maken hebben met de voorgehouden bedreiging, met name zijn overplaatsingsbewijs en ontslagbrief. Deze betreffen slechts kopieën, waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan, hetgeen de bewijswaarde van deze stukken relativeert.

Verzoeker heeft nog drie foto's voorgelegd waarvan hij stelt dat ze de kogelinslagen weergeven op de plaats waar hij en zijn vriend R werden beschoten. Deze foto's tonen, bij nazicht, echter niet aan dat de kogelinslagen die erop te zien zijn, het gevolg zijn van het door verzoeker beschreven schietincident. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat zulke kogelinslagen dan ook eender waar, eender wanneer en door eender wie kunnen zijn aangericht.

Wat betreft de twee foto's die volgens verzoeker aantonen dat er slogans op zijn huis in al Dora werden geschreven, met de boodschap '*Wordt gezocht, [M.]*' (gehoorverslag CGVS II, 22 november 2016, p. 2), stelt de Raad vast dat hieruit niet blijkt dat dit verzoekers huis betreft. De Raad kan de commissaris-generaal overigens volgen waar hij stelt dat deze foto's geen garantie geven over de authenticiteit van

wat wordt afgebeeld omdat een inscenering van locatie en omstandigheden mogelijk is, zodat ze geen bewijswaarde hebben.

Verzoeker legt nog documenten voor in verband met de opleiding(en) Frans die hij in België genoot, maar deze zijn niet relevant voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, omdat zij geen verband houden met verzoekers actuele vrees bij terugkeer naar Irak.

Ten slotte maakt verzoeker nog een medisch attest over van 3 januari 2017 waarin wordt vermeld dat hij zou lijden aan een posttraumatisch stresssyndroom omwille van zijn traumatische ervaringen in Irak. Verzoeker haalde tijdens zijn gehoor zelf aan dat mogelijke verschillen tussen zijn verklaringen het gevolg zouden kunnen zijn van het feit dat hij ziek is en een medische behandeling en medicijnen krijgt (gehoorverslag CGVS II, 22 november 2016, p. 14). De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing hierover als volgt: *"In verband met deze verklaringen en dit attest dienen echter een paar dingen opgemerkt te worden. Zo blijkt uit dit attest niet o.b.v. van welk objectief onderzoek men tot deze conclusies komt. Verder wordt er nergens melding gemaakt van een aantasting van uw geheugen en uw cognitieve vermogens waardoor u zich in de onmogelijkheid zou bevinden om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen."*

Er wordt in dit attest inderdaad niet verduidelijkt op basis van welke specifieke medische onderzoeken de behandelende huisarts tot voormelde diagnose is gekomen. Evenmin blijkt uit dit attest dat verzoeker niet in staat zou zijn om een voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk relaas naar voor te brengen. Uit het administratief dossier blijkt verder niet dat verzoeker of de raadsman die hem bijstond enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS. De gehoorverslagen geven aan dat het gehoor op een normale wijze heeft plaatsgevonden en dat verzoeker geen blijk gaf van ernstige problemen omwille van zijn psychische toestand. De Raad stelt vast dat verzoeker dit motief, dat pertinent en correct is en door de Raad wordt overgenomen, geheel ongemoeid laat.

2.3.3. Gelet op de summiere inhoud van de voorgelegde documenten en hun relatieve bewijswaarde of het gebrek aan bewijswaarde, volstaan de hierboven besproken documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers asielaanvraag geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn asielaanvraag, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

2.3.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus wordt geweigerd omdat:

(i) ten eerste, verzoeker de aanleiding van zijn probleem, met name het feit dat twee leden van de Badr-militie hem op 10 mei 2015 in de lokalen van het belastingkantoor onder druk zouden hebben gezet om fraude te plegen, niet aannemelijk maakt, daar (a) het weinig geloofwaardig is dat juist verzoeker, een soenniet van wiens loyaliteit zij niet verzekerd zijn, door leden van de Badr-militie zou worden geïnterviewd en deze daarbij op zulke publieke en opzichtige manier te werk zouden gaan terwijl zij via hun connecties met de overheid dit met meer discretie en meer kans op slagen zouden kunnen doen; (b) het weinig aannemelijk is dat verzoeker niemand van zijn oversten zou hebben ingelicht over de poging van de Badr-militie tot fraude in de door hem geschetste omstandigheden, hetgeen verder afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid; (c) het gegeven dat verzoeker niet heeft geïnformeerd of de militie daadwerkelijk zijn terug gekeerd om te controleren of hij aan hun eisen had voldaan, wat tevens afbreuk doet aan geloofwaardigheid van het relaas; en

(ii) ten tweede, verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt over het meest ernstige vervolgingsfeit dat hij zou hebben meegemaakt, met name de beschieting op 15 juli 2015 waarbij zijn vriend R. zou zijn ontvoerd; daar (a) verzoeker vage en inconsistente verklaringen aflegt met betrekking tot de beschieting en ontvoering van zijn vriend R.; (b) het gedrag van verzoeker na de beschieting van zijn vriend R. niet in overeenstemming lijkt te zijn met zijn aangehaalde vrees hetgeen verder afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid. en (c) verzoeker beweert niet te weten wat met zijn vriend R. is gebeurd nadat hij werd ontvoerd, hetgeen eveneens verder afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid.

Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat de vaststellingen van de commissaris-generaal, zoals weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing en hierboven samengevat, steun vinden in het administratief dossier. Deze vaststellingen hebben tevens betrekking op de kern van het asielaanvraag en zijn pertinent en correct. In navolging van de commissaris-generaal, oordeelt de Raad dat de verklaringen van verzoeker zodanig worden gekenmerkt door tegenstrijdigheden, onaannemelijkheden, lacunes en vaagheden dat ze niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Verzoeker brengt aldus geen geloofwaardige elementen aan waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

2.3.5. Verzoeker slaagt er middels zijn verzoekschrift niet in om deze vaststellingen te verklaren of in een ander daglicht te plaatsen. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn asielrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken

2.3.6. Zoals reeds vermeld, wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij de aanleiding van zijn probleem, met name het feit dat twee leden van de Badr-militie hem op 10 mei 2015 in de lokalen van het belastingkantoor onder druk zouden hebben gezet om fraude te plegen, niet aannemelijk maakt.

De commissaris-generaal baseert zich hiervoor, onder meer, op de vaststelling dat het weinig geloofwaardig is dat juist verzoeker door leden van de Badr-militie zou worden geviseerd om fraude te plegen. Hierover wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt: *“Uit uw verklaringen blijkt immers dat zij eerder onprofessioneel te werk gingen bij het willen uitvoeren van deze fraude. Zo dient er opgemerkt te worden dat zij niet in hun opzet zijn geslaagd, gezien u er, ondanks hun bedreiging, toch in slaagde de correcte gegevens in te voeren. Tevens verklaarde u dat, zelfs indien er gefraudeerd werd, deze fraude wellicht ontdekt zou worden (CGVS II p. 9). Het ministerie van Financiën hield immers financiële gegevens bij en voerde regelmatig controles uit. Bij ontdekkingen van fraude, zouden er consequenties volgen, zoals het invorderen van de betaling of een gerechtelijke procedure (CGVS I p. 14). Het is echter weinig geloofwaardig dat de Badr militie u een soenniet van wiens loyaliteit zij niet verzekerd zijn en dat zij dit daarenboven op zo een opzichtige manier zouden doen, terwijl deze fraude toch zou uitkomen en de strijd al bij voorbaat verloren was. Een meer doeltreffende en discrete manier zou immers zijn om het departement dat deze controles uitvoert te benaderen of om hun eigen connecties binnen de overheid aan te spreken. Geconfronteerd met deze vaststelling verklaarde u dat u zelf niet goed wist waarom zij juist naar u kwamen. U verklaarde dat u de laatste persoon was die het belastingbedrag intypte en dat zij misschien geen andere instantie vonden die het kon doen. U zei dat u slechts een gewone werknemer was die gemakkelijk ‘af te maken is’ (CGVS II p. 9). Deze verklaringen zijn echter louter gebaseerd op vermoedens, en nemen niet weg dat het logischer zou zijn dat deze militie fraude zou willen plegen via hun connecties bij de overheid. U kan dan ook niet aannemelijk maken waarom de Badr militie u zou viseren.”*

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de Hash al-Sha'bi, waartoe de Badr-militie behoort, in de loop van het conflict toenemend geregulariseerd werden en sinds 2016 officieel onder het rechtstreekse bevel van de opperbevelhebber van het leger staan, in casu de eerste minister. Verder toont de landeninformatie aan dat veel milities, waaronder de grootste zoals de Badr-militie, banden hebben met politieke partijen en eigenlijk de gewapende arm zijn van hun partij (COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”*, 6 februari 2017, p. 11 en COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”*, 25 september 2017, p. 14-15). Verzoeker was en is bekend met deze informatie daar hij tijdens zijn gehoor zelf verklaarde dat de Badr-militie overal aanwezig is, zowel in de overheid als in het leger, en een politieke partij is (gehoorverslag CGVS I, 3 juni 2016, p. 18 en gehoorverslag CGVS II, 22 november 2016, p. 5-6). Uit de landeninformatie blijkt tevens dat Badr een sjiiitische militie is, ook een gegeven dat verzoeker bekend is, terwijl verzoeker verklaart soenniet te zijn (COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”*, 25 september 2017, p. 7).

Bovendien zouden volgens verzoeker de militieleden op een opzichtige en publieke manier te werk zijn gegaan, met name door verzoeker te beledigen en te slaan in het bijzijn van vier andere collega's (gehoorverslag CGVS I, 3 juni 2016, p. 12 en gehoorverslag CGVS II, 22 november 2016, p. 4-5).

Gelet op al deze objectieve elementen, zoals zij blijken uit het administratief dossier, kan verzoeker geenszins worden gevolgd in zijn betoog dat de motivering integraal is gestoeld op veronderstellingen en vermoedens en dat niet blijkt waaruit de commissaris-generaal zijn informatie haalt of over welke connecties hij het heeft.

Verzoeker meent nog dat het niet onredelijk is te stellen dat zijn functie erg nuttig is omdat hij de bevestiging invoerde in het systeem en dat het niet ondenkbaar is dat militieleden misschien de gemakkelijkste zouden verkiezen en hem onder druk zouden stellen omdat zij weten dat hij geen bescherming kan genieten in zijn wijk. Hiermee herhaalt verzoeker in wezen zijn eerder afgelegde verklaringen die louter gebaseerd zijn op vermoedens. Deze verklaringen overtuigen niet en maken nog steeds niet aannemelijk dat juist verzoeker door de Badr-milities werd geviseerd. Ze doen dan ook geen afbreuk aan de hiervoor vermelde vaststellingen op grond waarvan de commissaris-generaal terecht besluit *“Het feit dat u verklaart dat de Badr militie u zou hebben bedreigd om op zulke opzichtige en*

publieke manier fraude te kunnen plegen, terwijl zij dit op meer discrete manier, met meer succes op slagen via hun connecties bij de overheid zouden kunnen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas."

Tevens motiveert de commissaris-generaal terecht als volgt: *"U verklaarde hieromtrent dat u uw directe overste niet op de hoogte had gebracht gezien hij vroeger lid was van Badr en momenteel werkte voor al Majlis al Ahd (CGVS II p. 8). Bovendien vermoedde u dat hij tot de sjiiitische strekking behoorde waardoor hij u zeker niet zou kunnen beschermen (CGVS I p. 13). Deze verklaring gaat echter niet op, gezien u tijdens uw tweede interview beweerde dat de baas van uw afdeling, net als u, een soenniet was (CGVS II p. 7) en u dus hem had kunnen aanspreken."*

Waar verzoeker stelt dat er een misverstand is, dat hij betwist uitdrukkelijk te hebben gezegd dat zijn directe overste een soenniet is en dat hij het op tweede gehoor over een andere overste had, komt verzoeker niet verder dan het opwerpen van een gekunstelde post factum-verklaring die duidelijk tot stand kwam na reflectie naar aanleiding van de bestreden beslissing. Niets weerhield verzoeker er immers van om hieromtrent reeds op de DVZ of op het CGVS duidelijkheid over zijn oversten en het aantal daarvan te verschaffen.

Alleszins betwist verzoeker niet dat hij tijdens het tweede gehoor verklaarde dat de baas van de belastingafdeling in Dora – volgens verzoeker een andere overste dan zijn directe overste H.M.M. – een soenniet was. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker ook verklaarde dat de grote meerderheid van de werknemers op de belastingafdeling in de wijk Dora soenniet was en er enkel een aantal sjiiitische personeelsleden daar werkzaam waren (gehoorverslag CGVS II, 22 november 2016 p. 7). Gelet op al deze verklaringen van verzoeker blijft aldus de vaststelling van de commissaris-generaal dat *"zelfs indien uw overste u geen bescherming zou kunnen bieden, [...] het opmerkelijk [is] dat u geen van uw meerderen op de hoogte heeft gebracht van deze gebeurtenissen"* staan.

Verzoekers verklaring dat hij geen van zijn meerderen op de hoogte heeft gebracht, rijmt verder niet met zijn andere verklaringen, met name dat hij werd bedreigd in het bijzijn van vier collega's (gehoorverslag CGVS II, 22 november 2016, p. 4-5) en dat hij, ondanks deze bedreiging, niettemin de correcte gegevens, dit is het bedrag van 700 miljoen dinar, toch heeft ingevuld (gehoorverslag CGVS II, 22 november 2016, p. 4 en 8). In het licht van deze elementen, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt: *"Het feit dat u verzweeg voor uw overste wat er gebeurd was met de Badr militie, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas."*

De Raad stelt verder vast dat verzoeker het motief dat hij heeft nagelaten na te gaan of de milities daadwerkelijk zijn teruggekeerd om te controleren of hij aan hun eisen had voldaan, hetgeen verder afbreuk doet aan geloofwaardigheid van het relaas, ongemoeid laat.

2.3.7. Tevens wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij ongeloofwaardige verklaringen aflegt over het meest ernstige vervolgingsfeit dat hij zou hebben meegemaakt, met name de beschieting op 15 juli 2015 waarbij zijn vriend R. zou zijn ontvoerd.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker geheel niet betwist dat hij vage en inconsistente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de beschieting en ontvoering van zijn vriend R., een kernelement van zijn relaas. Deze vaststelling doet op zich al fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

Verzoeker betoogt verder dat hij besloot zelf bewijzen te verzamelen omdat hij zich ervan bewust was dat hij deze op een dag nodig zou hebben en dat enkel visuele bewijzen het incident konden vaststellen. Hiermee komt verzoeker niet verder dan het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen waarmee hij tracht zijn gedrag na de beschieting van zijn vriend R. te relativiseren en te vergoelijken. Dit betoog doet tevens geen afbreuk aan de vaststelling dat het opmerkelijk is dat hij de foto's zelf heeft genomen. Verzoekers verklaring dat hij die foto's zelf heeft genomen rijmt immers niet met zijn verklaringen dat hij heel bang was en niet meer buiten durfde te komen omdat hij nog werd gezocht door de sjiiitische milities die wisten in welke buurt hij zich bevond (gehoorverslag CGVS II, 22 november 2016, p. 12). Bovendien betwist verzoeker niet dat hij deze taak aan iemand anders had kunnen toevertrouwen. De commissaris-generaal besluit terecht dat het gedrag van verzoeker, in het licht van deze elementen, verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Ook waar hij stelt dat hij niet geïnformeerd heeft naar de situatie van zijn vriend R. omdat hij niet gerelateerd wilde worden aan het incident, onder de radar wilde blijven en omdat zijn prioriteit erin bestond te vluchten en zijn familie in veiligheid te brengen, komt verzoeker niet verder dan het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen waarmee hij nogmaals tracht zijn gedrag na de beschieting van

zijn vriend R. te relativeren en te vergoelijken. Verzoeker verklaarde dat de familie van zijn vriend R. in dezelfde straat woonde als zijn vriend M., bij wie hij was ondergedoken (gehoorverslag CGVS II, 22 november 2016, p. 10-11) alsook dat zijn vriend R. een eigen winkel had (gehoorverslag CGVS I, 3 juni 2016, p. 17). Zijn betoog doet dan ook geen afbreuk aan de terechte vaststelling van de commissaris-generaal dat hij, zonder dat het teveel moeite zou kosten, gemakkelijk, al dan niet via kennissen of familie in de wijk, naar de situatie van zijn vriend R. had kunnen informeren. Verzoekers huidige betoog in het verzoekschrift dat hij onder de radar wilde blijven en zijn familie in veiligheid wilde brengen, strijdt bovendien met zijn verklaring dat hij wél zelf bewijzen over het schietincident is gaan verzamelen. Verzoeker blijkt in zijn eigen verzoekschrift dan ook geen coherente en consistente verklaringen te geven omtrent zijn gedrag na het schietincident. In het licht van deze elementen, kan verzoeker het terechte besluit van de commissaris-generaal *“Het feit dat u beweert niet te weten wat er met [R.] gebeurde nadat hij omwille van u werd ontvoerd, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”* dan ook niet ombuigen.

2.3.8. Gelet op het voorgaande, weerlegt verzoeker de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, niet. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot het zijne gemaakt en overgenomen.

De voorgelegde documenten, die zoals eerder vermeld in casu op zich niet volstaan omwille van hun summiere inhoud en relatieve bewijswaarde, worden aldus niet aangevuld en geruggesteund door voldoende consistente, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen. Bijgevolg kan, op basis van zijn verklaringen in samenhang met de voorgelegde documenten, de kern van verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig worden geacht.

2.3.9. Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer. Daarbij wordt de raadsman erop gewezen dat hij in deze zaak en in andere vier zaken, de dag voor de terechtzitting in de namiddag is overgaan tot het verzenden van aanvullende nota's en bijkomende stukken. Het valt daarbij op dat zowel de nota's als de stukken dateren van enige tijd voor de terechtzitting, zodat de Raad niet inziet waarom deze hem niet eerder hadden kunnen worden overgemaakt. Bovendien werd zeer slordig tewerk gegaan bij de verzending ervan, onder meer door het gebruik van verschillende faxnummers van de Raad waaronder het nummer dat uitsluitend is bedoeld voor schorsingsprocedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de vermelding van foutieve rolnummers. De Raad merkt verder op dat de aanvullende nota in deze zaak zeer onvolledig werd doorgefaxt en dat een volledige versie van de aanvullende nota pas op de terechtzitting door de raadsman aan de Raad wordt overgemaakt.

Zoals voorgeschreven door artikel 48/6, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de asielzoeker alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk aan te brengen. De omstandigheid dat artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de partijen toelaat om tot de sluiting der debatten middels een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen, ontslaat hen niet van de verplichting om de stukken bij te brengen vanaf het ogenblik dat zij hierover beschikken. Deze bepaling biedt hen enkel de mogelijkheid om elementen, die zij onmogelijk eerder konden aanbrengen, alsnog op de terechtzitting aan te reiken. Door deze elementen slechts ter terechtzitting ter kennis te brengen bemoeilijkt verzoeker een vlotte afwikkeling en een goede rechtsbedeling omdat de terechtzitting niet optimaal kan worden voorbereid. Tevens komen de rechten van verdediging van de verwerende partij in het gedrang omdat zij onmogelijk kan overgaan tot een grondige analyse van de neergelegde stukken. De neergelegde stukken zullen noodzakelijkerwijs slechts aanleiding geven tot het in artikel 39/76, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet bedoelde onderzoek door de commissaris-generaal indien deze de kans aanzienlijk groter maken dat de vreemdeling in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In zijn aanvullende nota, voegt verzoeker een stuk toe van 10 mei 2015 ter staving van zijn eerdere verklaring bij het CGVS dat hij klacht neerlegde bij de politie nadat hij werd bedreigd door leden van de Badr-beweging. Dit stuk betreft evenwel een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden geverifieerd en gegarandeerd. Voorts volgt uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier dat er in Irak sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal waardoor er veel Iraakse officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping verworven zijn, zodat de bewijswaarde van Iraakse documenten relatief is (CGVS, stuk 17, map met “landeninformatie”, *“COI Focus, Irak. Corruptie en documentenfraude”* van Cedoca van 8 maart 2016). De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker eerder verklaarde niet zeker te weten of de

politie zijn klacht effectief had geregistreerd omdat hij het politiekantoor verliet nadat de politie hem vertelde dat ze hem niet konden helpen (gehoorverslag CGVS II, 22 november 2016, p. 8-9). Verzoeker verschaft geen informatie met betrekking tot de verdere opvolging van zijn klacht, die in wezen enkel een weergave is van zijn loutere verklaringen en op basis waarvan niet kan worden geverifieerd of de beweemde feiten zich ook hebben voorgedaan.

Verzoeker stelt verder navraag te hebben gedaan naar de toestand van zijn vriend R. en te hebben vernomen dat deze vriend overleden is. Hij legt daartoe een overlijdensakte van 17 juli 2015 voor en stelt dat de datum van het overlijden overeenkomt met wat hij verklaarde tijdens zijn gehoor bij het CGVS. Verzoeker maakt ook nog melding van een nieuwe element, met name dat de muur van zijn vaders woning werd beklad met het opschrift "*het bloed van [M.] is vereist*" en legt ter staving daarvan een stuk van 10 januari 2017 voor dat de neerlegging van zijn vaders klacht bij de politie in Bagdad betreft.

Ook deze documenten betreffen elk een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden geverifieerd en die, gezien de voormelde objectieve landeninformatie over Iraakse documenten, slechts een relatieve bewijswaarde hebben. In de overlijdensakte, voorzien van een vertaling, kan overigens weinig meer worden gelezen dan dat de betrokkene door kogelschoten in het hoofd zou zijn gestorven. Deze overlijdensakte vormt geen nog geen bewijs van verzoekers bewering dat hij door leden van de Badr militie onder druk werd gezet om fraude te plegen, noch een bewijs van de bewering dat zijn vriend R. in navolging hiervan zou zijn neergeschoten. Wat betreft de klacht van zijn vader, stelt de Raad vast dat dit document niet meer is dan een weergave van de loutere verklaringen van zijn vader op basis waarvan niet kan worden geverifieerd of de beweemde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan en die in wezen voortbouwen op een eerder ongeloofwaardig bevonden asielrelaas. Voormelde laat dan ook niet toe om dit nieuw element geloofwaardig te bevinden.

Gelet op al deze bevindingen, oordeelt de Raad dat verzoeker met de hierboven besproken documenten er niet in slaagt om de geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen.

Verzoeker legt ook nog aanbevelingsbrieven, geschreven door personen in België, en een arbeidscontract van onbepaalde duur voor. Deze stukken attesteren enkel zijn integratie in de Belgische samenleving, zijn opleiding en intelligentie, die niet worden betwist. Ze houden evenwel geen verband met zijn voorgehouden vrees voor vervolging en zijn dus in casu niet verder relevant.

Ten slotte legt verzoeker ook nog een medisch attest van 3 januari 2017 voor, waarin wordt vermeld dat hij zou lijden aan een posttraumatisch stresssyndroom omwille van zijn traumatische ervaringen in Irak. Dit medisch attest werd reeds voorgelegd bij in het kader van verzoekers gehoor bij het CGVS (gehoorverslag CGVS II, 22 november 2016, p. 14) en door de commissaris-generaal meegenomen in zijn beoordeling, zoals kan worden gelezen in de bestreden beslissing. Dit medisch element betreft dan ook geen nieuw element in de zin van artikel 39/79, § 1 van de Vreemdelingenwet en wordt buiten het beraad gehouden.

In zoverre verzoeker in zijn aanvullende nota voorhoudt, op basis van dit medisch attest, dat hij "*duidelijk erg getraumatiseerd [is] door de gebeurtenissen in zijn land van herkomst*", herhaalt de Raad dat het medisch attest van 3 januari 2017, om de redenen uiteengezet in punt 3.2.3., geen verklaring biedt voor het ongeloofwaardig bevonden karakter van het asielrelaas. Het medisch attest kan de geloofwaardigheid van het relaas dan ook niet herstellen of als bewijs gelden voor de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten.

2.3.10. Er zijn in hoofde van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij als soenniet zou worden beschouwd, zou dreigen te worden vervolgd in Bagdad. De enkele verwijzing in het inleidend verzoekschrift naar algemene informatie waaruit blijkt dat soennieten een groter risico lopen om slachtoffer te worden van doelgericht geweld vanwege sjiitische milities, volstaat geenszins om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar Irak daadwerkelijk dreigt te worden vervolgd. Er kan uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, zoals bijgebracht door beide partijen, immers niet worden afgeleid dat soennieten het voorwerp zijn van groepsvervolging in Bagdad en dat het loutere gegeven soenniet te zijn aldus volstaat om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Verzoeker dient dit in concreto aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, in gebreke.

2.3.11. Gelet op het voorgaande, weerlegt verzoeker de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, niet. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot het zijne gemaakt en overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.4. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt vooreerst bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiitische milities aan de ene, en ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Anbar, Ninewa, Salah al-Din en Kirkuk, ten westen, noorden en noordoosten van de provincie Bagdad. In de hoofdstad zelf en in de provincie komt het slechts sporadisch tot gevechten tegen ISIS. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werden ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en in de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad dient te worden beoordeeld.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de “*UNHCR Position on Returns to Iraq*”, dateert van 14 november 2016. Verwerende partij verwijst naar dit standpunt in de bestreden beslissing en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verwerende partij.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.

Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht."

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn uit gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat (de hoofdstad) Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers is gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele

bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geviséerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst gezien in 2012.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen te worden meegenomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat wordt getroffen door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiiten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants en cafés blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van worden uitgegaan dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten

tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend en worden er nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen de 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zodanige aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (Ibid., nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog, zowel in zijn inleidend verzoekschrift als in zijn aanvullende nota, is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoeker aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift bovendien naar informatie die ouder is dan de recente informatie vervat in de COI Focus van 25 september 2017.

Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In deze dient nogmaals te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

2.4.2. Vervolgens moet worden onderzocht of verzoeker omwille van zijn individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker zijn verzoek om subsidiaire bescherming baseert op dezelfde reeds aangevoerde asielmotieven, verwijst de Raad naar de hierboven besproken pertinente en terechte vaststellingen van de commissaris-generaal dienaangaande waarbij wordt geconcludeerd dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden asielmotieven.

Verzoeker verwijst in zijn inleidend verzoekschrift nog naar de situatie voor soennieten in Irak en Bagdad. Zoals reeds vermeld, uit de informatie die werd bijgebracht door beide partijen, hoewel hierin wordt gewezen op het gegeven *“dat soennieten in Bagdad grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen of moorden begaan door sjiiitische militieën”*, blijkt niet dat soennieten in Bagdad het voorwerp uitmaken van groepsvervolging. Het enkele gegeven dat verzoeker soenniet is, is dus niet voldoende om een reëel risico op ernstige schade vast te stellen. Verder moet worden vastgesteld dat uit het voorgaande blijkt dat verzoeker geen concrete, ernstige en geloofwaardige, al dan niet aan zijn religie verbonden problemen heeft aangehaald. Aldus zijn er in hoofde van verzoeker geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging, rechtstreeks wordt geviséerd dan wel een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Waar de raadsman ter terechtzitting voorhoudt dat de psychologische problemen van verzoeker moeten worden meegenomen in de beoordeling van de subsidiaire bescherming, in het kader van een verhoogde kwetsbaarheid, kan hij niet worden gevolgd. Verzoeker legt slechts één medisch attest neer, opgesteld door een huisarts, waarin gewag wordt gemaakt van een posttraumatisch stresssyndroom. Er wordt in dit attest niet verduidelijkt op basis van welk specifiek medisch onderzoek de huisarts tot deze diagnose is gekomen noch wordt de duur van de behandeling aangegeven. Het medisch attest dateert van 3 januari 2017 zodat niet blijkt of de voorgehouden medische problematiek van verzoeker nog actueel is. Verzoeker kan derhalve bezwaarlijk op basis van dit eenmalig en summier medisch attest stellen dat hij een verhoogd risico loopt bij terugkeer naar Irak.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4.3. Gelet op het voormelde blijkt niet dat er in verzoekers geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoeker vraagt in fine van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES